

случило съ мене. Зуринъ ма слушаше съ голямо внимание. Когато свършихъ, той поклати главата си и каза ми: «Това е, мой братко, добро; едно само не хела: кой дяволъ та кара да са оженишъ? Азъ съмъ честенъ офицеринъ, не ща да лъжа; но повървай ми, че женението е никакво нѣщо. Е, имашъ ли ти време да глѣдашъ жена и да играешъ съ дѣцата? Я плюйни ти на сичкото това. Послушай ма: отвѣжи са ти отъ тая капетанска дѣщеря. Пътътъ за Симбирскъ е очистенъ и обезопасенъ отъ мене. Проводи я утре при родителите си; а самъ остани въ рѣдовете на моята войска. Въ Оренбургъ нѣма за какво да са върщашъ. Ще са попаднешъ пакъ въ ръцете на бунтовниците, отъ които едвали ще можешъ да са отървешъ още веднашъ. Ако направишъ това, то твоята любовна лудостъ ще да премине сама по себѣ си и сичко ще да бѣде добро.» Ако азъ и да бѣхъ не съвсѣмъ съгласенъ съ Зурина, но чувствувахъ, че длъжността на честта ми изискваше моето присѣдствие въ рѣдовете на императричините войски. Азъ са рѣшихъ да послѣдувамъ съвѣтътъ на Зурина: да испровода Мария Ивановна при родителите си, а самъ да остана въ неговата войска. Савеличъ дойде да ма съблѣче. Азъ му казахъ, че той трѣба да бѣде на другиятъ день готовъ да тръгне съ Мария Ивановна. Той захвана да са препира. — «Какво е това, господарю? Какъ мога азъ да та остава? Кой ще да та глѣда? Какво ще да рѣкатъ родителите ти?» Като знахъ твърдоглавнето на старчето, азъ намислихъ да го убѣда съ доброта и съ искренность. — «Другарину мой Архипъ Савеличъ! му казахъ азъ. — Не отричай са, бѣди ми благодарѣль; отъ служители азъ нѣма да имамъ нужда, а не мога да бѣда спокоеиъ, ако Мария Ивановна тръгне безъ тебе. Като слугувашъ ней, ти слу-